

**МАТЕРІАЛИ
МІЖНАРОДНОГО ФОРУМУ
«АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ТА
ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ
НАЦІОНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА
В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНОЇ
НЕСТАБІЛЬНОСТІ»**

КРЕМЕНЧУК

2024

Міністерство освіти і науки України
Вроцлавський економічний університет (Польща)
Карагандинський технічний університет
імені Абилкаса Сагінова (Казахстан)
ПУ «Академія «Volashaq» (Казахстан)
Університет прикладних наук (Литва)
Вища школа європейських і регіональних студій (Чехія)
Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана (Україна)
Західноукраїнський національний університет (Україна)
Кременчуцький національний університет імені Михайла
Остроградського (Україна)

МАТЕРІАЛИ

МІЖНАРОДНОГО ФОРУМУ

«АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

НАЦІОНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА

В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНОЇ НЕСТАБІЛЬНОСТІ»

(Посвідчення про реєстрацію УкрІНТЕІ № 481 від 23.11.2023 р.)

02-03 ГРУДНЯ 2024 РОКУ

КРЕМЕНЧУК

Можна зважати на значення брендингу в створенні можливості ефективного спілкування з громадськістю та досягнення певного позиціонування в складній системі органів влади. Більшість науковців погоджуються, брендинг в публічному управлінні використовується як стратегія для управління сприйняттям, мотивації зацікавлених сторін, диференційованої передачі повідомлень в ЗМІ та суспільна ідентифікація політики органу публічної влади і їх проєктів.

Таким чином, брендинг як технологія маркетингу продовжує набувати розвитку в сфері публічного управління, але потребує не тільки механізмів адаптації відповідно до специфічних умов діяльності кожного суб'єкту публічної влади, а й розробки власних, більш складних інструментів. Вважаємо, що в сфері публічного управління застосування бренд-технологій повинно базуватись на гармонійному поєднанні інтересів двох сфер: публічного управління як суспільно-владного інституту і особистісно-споживчого, де поєднуються цінності, запити, потреби людини як соціально-відповідального громадянина і споживача водночас.

Список використаних джерел:

1. Союняєв А.С., Солодкий О.А. Формування публічної політики брендингу територій. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Публічне управління та адміністрування*. Том 34 (73) № 1 2023 С. 120-124. URL: https://www.pubadm.vernadskyjournals.in.ua/journals/2023/1_2023/21.pdf.

2 Січко С.М. Бренд як інструмент сучасного бізнесу. *Економічний вісник НГУ*. 2008. № 1-2. С. 125-132. URL: https://ir.nmu.org.ua/bitstream/handle/123456789/433/2008_1_2_p125-132.pdf?sequence=1&isAllowed=y.

ОСОБЛИВОСТІ ГУМАНІТАРНОЇ ЛОГІСТИКИ ТА ЇЇ РОЛЬ У КРИЗОВИХ СИТУАЦІЯХ

*Чайка І.П., к.е.н., доцент,
Полтавський університет економіки і торгівлі, кафедра менеджменту,
Колісник Д.О
магістр 2 курсу спеціальності 073 «Підприємництво, торгівля та біржова діяльність», освітньої програми «Логістичний менеджмент»,
Полтавський університет економіки і торгівлі*

Гуманітарна логістика відіграє ключову роль у реагуванні на кризові ситуації, забезпечуючи оперативну та ефективну доставку необхідних ресурсів до постраждалих районів. Вона відрізняється від комерційної логістики своїм основним фокусом на наданні допомоги для полегшення страждань людей, а не на отриманні прибутку. Гуманітарна логістика базується на таких принципах, як оперативність, ефективність, гнучкість, прозорість, підзвітність, пріоритетність гуманітарних потреб та координація зусиль. [1]

Оперативність забезпечує швидку реакцію на кризу, дозволяючи надавати допомогу в перші години або дні після її виникнення. Ефективність спрямована на оптимальне використання обмежених ресурсів, мінімізуючи витрати та уникаючи дублювання зусиль. Гнучкість дозволяє адаптувати логістичні рішення до швидкозмінних обставин, що особливо важливо в умовах нестабільності. Прозорість та підзвітність забезпечують контроль над усіма етапами постачання, підтримуючи довіру донорів та громадськості. Пріоритетність гуманітарних потреб гарантує, що допомога надається тим, хто її найбільше потребує, а координація сприяє ефективній взаємодії між різними організаціями та структурами.

Гуманітарна логістика виконує свої завдання на всіх етапах кризового реагування. [2] На фазі запобігання вона спрямована на зменшення ризику виникнення кризових ситуацій через оцінку потенційних загроз та створення стратегічних резервів. Фаза пом'якшення наслідків включає заходи для мінімізації впливу потенційних катастроф, такі як укріплення інфраструктури та освітні програми для населення. На етапі готовності здійснюється підготовка до можливих криз, включаючи розробку планів дій та навчання персоналу.

Під час самої кризи гуманітарна логістика забезпечує швидку мобілізацію ресурсів, організацію тимчасових складів та адаптацію маршрутів доставки в умовах пошкодженої інфраструктури. На фазі реагування основна увага приділяється негайній допомозі постраждалим: евакуації, постачанню продовольства, медикаментів та забезпеченню тимчасовим житлом. Фаза відновлення спрямована на стабілізацію ситуації та створення умов для повернення до нормального життя, включаючи відновлення житла та місцевої економіки. На заключному етапі реконструкції здійснюються довгострокові проекти сталого розвитку та відновлення інфраструктури, спрямовані на запобігання майбутнім кризам.

Особливу увагу в гуманітарній логістиці приділяють роботі в зонах підвищеного ризику, до яких належать території, охоплені військовими конфліктами, природними або техногенними катастрофами, а також зони поширення епідемій. Кожна з цих зон має свої специфічні виклики. [3] Наприклад, у зонах військових конфліктів виникають загрози для безпеки персоналу та обмежений доступ до територій через руйнування інфраструктури. У районах природних катастроф основними проблемами є пошкодження або знищення доріг та мостів, що ускладнює логістику. Техногенні катастрофи вимагають спеціального обладнання та дотримання суворих стандартів безпеки через можливе забруднення територій. Під час епідемій та пандемій необхідно дотримуватися санітарних норм та забезпечувати захисне обладнання для персоналу.

Ефективна доставка гуманітарних вантажів у такі зони починається з ретельного планування, що включає оцінку потреб, розробку оптимальних маршрутів доставки, вибір відповідних транспортних засобів та координацію дій між різними учасниками процесу. [4] Використовуються сучасні технології, такі як супутникові зображення для аналізу маршрутів та системи GPS для відстеження транспорту. Мобільні склади та польові логістичні бази дозволяють зберігати та розподіляти ресурси в безпосередній близькості до постраждалих районів, що значно скорочує час доставки допомоги.

Координація між урядами, міжнародними організаціями, неурядовими організаціями та приватним сектором є критично важливою для успішної реалізації гуманітарних операцій. Використання єдиних інформаційних платформ сприяє обміну актуальною інформацією, допомагає уникнути дублювання зусиль та забезпечує прозорість процесів. Наприклад, Глобальний логістичний кластер, очолюваний Всесвітньою продовольчою програмою, надає можливість гуманітарним організаціям координувати свої дії та обмінюватися інформацією в режимі реального часу.

Попри значну важливість, гуманітарна логістика стикається з рядом викликів. Нестабільність та непередбачуваність ситуацій вимагають від організацій високої гнучкості та здатності швидко адаптуватися до змін. Зруйнована або відсутня інфраструктура ускладнює використання стандартних логістичних підходів і змушує шукати альтернативні рішення. Обмежені ресурси та фінансування, залежні від благодійних внесків та міжнародної підтримки, можуть не відповідати масштабам потреб. Культурні та політичні бар'єри, а також питання безпеки персоналу, створюють додаткові труднощі в реалізації гуманітарних програм.

В умовах глобальних викликів гуманітарна логістика залишається важливим інструментом для зменшення негативних наслідків кризових ситуацій. Її успішне функціонування залежить від ефективної координації, використання інноваційних підходів та постійного вдосконалення методів роботи. Забезпечення оперативної та ефективної доставки допомоги не лише рятує життя, але й сприяє стабілізації та відновленню постраждалих регіонів, створюючи умови для сталого розвитку в майбутньому.

Список використаних джерел:

1. World Food Programme: The values that drive us. URL: <https://www.wfp.org/stories/world-food-programme-values-drive-us>.
2. The Humanitarian programme cycle. URL: https://demo-fsc.nuvole.org/sites/default/files/documents/2-1-humanitarian_programme_cycle_.pdf.

3. IASC, Guidance for Coordinated Humanitarian Response. URL: https://interagencystandingcommittee.org/sites/default/files/migrated/2019-02/operational_guidance_for_coordinated_assessments_in_humanitarian_crises.pdf.

4. Основні принципи та стратегії транспортної логістики. URL: <https://cargofy.ua/uk/blog/osnovni-principi-ta-strategiji-transportnoji-logistiki>.

РОЛЬ ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Усенко О.Ю.

*аспірантка кафедри соціально-економічних дисциплін,
Навчально-науковий інститут права та інноваційної освіти,
Дніпровський державний університет внутрішніх справ*

Логіка дослідження визначає першочерговість визначення траєкторії в еволюції концепції економічного розвитку, що, в свою чергу має ґрунтуватися на чіткому розумінні взаємозв'язку між поняттями «економічний розвиток» та «економічне зростання». Відмітимо два ключові аспекти. По-перше, економічне зростання не гарантує реалізації довгострокової стратегії розвитку, якщо воно не супроводжується змінами, спрямованими на покращення умов життя, екологічну сталість та подолання нерівності. По-друге, економічний розвиток іноді вимагає скорочення обсягів виробництва або соціальних втрат, особливо в періоди кардинальних економічних і соціальних змін. Таким чином, успішний розвиток залежить від поєднання економічного зростання з комплексними реформами, які враховують потреби суспільства в цілому. Наведемо приклад наукового бачення економічного розвитку, запропонований вітчизняними дослідниками - про економічний розвиток можна говорити у випадку, коли виконується одне із нижче перелічених умов [1, с. 14]:

- виробництво нових товарів та послуг;
- використання нової техніки і технологій;
- трансформація соціально-економічних відносин (інститутів).

Науковий дискус стосовно виокремлення сутності економічного розвитку носить критичний характер для розуміння сучасних тенденцій в векторах теоретичних досліджень та має значну вагу для практики, особливої актуальності набуваючи в умовах радикальної зміни філософії господарювання. Домінування ідеології економічного зростання, яке бере свій початок в класичній теорії (А. Сміт, Д. Рікардо) поступилося місцем парадигмі сталого розвитку. Процес її формування відображає необхідність гармонійного поєднання економічних, соціальних та екологічних інтересів. Вона є відповіддю на глобальні виклики, такі як ресурсне виснаження, поглиблення соціальної нерівності та екологічна криза, що стали наслідком прискореного економічного зростання та індустріалізації.

Перші застереження щодо обмежених ресурсів і негативних впливів економічної діяльності на довкілля були озвучені у праці «Межі зростання» (1972), підготовленій Римським клубом. У цьому дослідженні зазначалося, що продовження економічного зростання у традиційній формі може призвести до глобальної катастрофи. Новий імпульс до формування концепції сталого розвитку дала Доповідь Брундтланд (1987), підготовлена Всесвітньою комісією з довкілля та розвитку ООН. У ній сталий розвиток був визначений як «розвиток, що задовольняє потреби нинішнього покоління, не ставлячи під загрозу можливість майбутніх поколінь задовольняти свої власні потреби» [2]. Цей підхід став основою для розвитку міжнародних ініціатив. Парадигма сталого розвитку сьогодні є основою глобальної співпраці, політичних рішень і наукових досліджень.

Людський капітал вважається чинником забезпечення сталого розвитку, а його нагромадження є основою продовження технічного прогресу, засобом, що може забезпечити зниження економічного дефіциту та забезпечити оптимальніше перетворення природних ресурсів у виробничі на основі використання інтелектуально-інноваційних технологій [3].